

Αμαλία Φιλιππάκη

ΠΗΝΕΛΟΠΗ GANDHI

Μέρα με τη μέρα η μικρή Πηνελόπη μεγάλωνε και ομορφαινε. Όμως αυτό που την έκανε να ξεχωρίζει περισσότερο από την ομορφιά της, ήταν το χάρισμα που είχε να ομορφαίνει τον κόσμο γύρω της. Με το γέλιο της, την καλοσύνη της και την αγάπη της για κάθε τι που υπήρχε δίπλα της... από την πιο μικροσκοπική αραχνούλα μέχρι το τεράστιο αδέσποτο σκυλί που την ακολουθούσε κάθε πρωί πηγαίνοντας στο σχολείο της... από την κοπέλα που ζούσε στο απέναντι παραμυθένιο σπίτι – και που συχνά την έβλεπε από το παράθυρο της να βγαίνει ντυμένη στις δαντέλες και στα μετάξια σα να ήταν η περιγκίπισσα των παραμυθιών- μέχρι το ξυπόλυτο κορίτσι που συναντούσαν κάπου κάπου στα φανάρια να πουλάει χαρτομάντιλα.

Ο καιρός περνούσε και η Πηνελόπη συνέχιζε να κάνει αυτό που πάντα ήξερα να κάνει καλά: να χαίρεται, να παίζει, να γελά και να σκορπίζει το κέφι γύρω της όπως η αμυγδαλιά σκορπίζει τα άνθη της στην παγωμένη ατμόσφαιρα. Το πρόσωπο της συννέφιαζε μόνο όταν αντίκριζε κάποιο βλέμμα γεμάτο φόβο ή λύπη... Τι κι αν το βλέμμα ήταν από κάποιο παιδί ή από κάποιο ζώο! Ο φόβος και η θλίψη είναι πάντα τα ίδια!

Και ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες όταν άνοιξε η πόρτα της τάξης και η Πηνελόπη αντίκρισε το βλέμμα εκείνου του παιδιού που έμοιαζε τόσο διαφορετικό από όλα τα άλλα παιδιά της τάξης. Τα μεγάλα του μάτια φάνταζαν δυσανάλογα τεράστια πάνω σε εκείνο το αδύνατο πρόσωπο σε ένα σώμα ακόμα πιο αδύνατο.

Μας κοίταζε με αυτά τα τεράστια μάτια του σα να είχε χαθεί και έψαχνε απεγνωσμένα να βρει κάποιο γνώριμο πρόσωπο. Το βλέμμα του στάθηκε πάνω μου...του χαμογέλασα.

- Ο Maher ήρθε από πολύ μακριά, διέκοψε την σιωπή η δασκάλα. Δεν ξέρει καλά τη γλώσσα μας, αλλά θα τον βοηθήσουμε να τα καταφέρει! Έτσι δεν είναι;

Κανένας δε μίλησε, ούτε καν κουνήθηκε κανείς από τη θέση του. Είχε απλωθεί μια παγερή ησυχία στην αίθουσα...

- Γεια σου Maher! Τόλμησα να πω και όλοι με κοίταξαν με έκπληξη.

Δεν υπήρχε χώρος σε κάποιο θρανίο για να καθίσει... Η κυρία βρήκε σε μια γωνιά ένα άδειο καρεκλάκι και ρώτησε σε ποιο θρανίο να το βάλει προσωρινά για να καθίσει ο Maher.

Εγώ ήθελα να κάνω χώρο, όμως φοβήθηκα μήπως με κοιτάξουν πάλι περίεργα τα υπόλοιπα παιδιά. Τελικά η κυρία έβαλε το καρεκλάκι δίπλα της στην έδρα και ο Maher κάθισε κοντά της.

- Οι γονείς του ήρθαν για δουλειά στην πατρίδα μας. Ο Maher άφησε την δική του πατρίδα, την Ινδία, για να έρθει μαζί με τους γονείς του εδώ με την ελπίδα να ζήσουν καλύτερα. Τι γνωρίζετε παιδιά για την Ινδία;

- Η Ινδία κυρία έχει σχέση με τον Gandhi; βρήκα το θάρρος να ρωτήσω. Μου έχει μιλήσει ο μπαμπάς μου γι' αυτόν. Έβλεπε μια ταινία στην τηλεόραση. Κάποιος στην ταινία μου έκανε εντύπωση και τον ρώτησα ποιος ήταν. Μου εξήγησε ότι ήταν ένας σπουδαίος και σοφός άνθρωπος που τον έλεγαν Gandhi.

- Έχει δίκιο η Πηνελόπη παιδιά! Αρχηγός στην Ινδία πριν από πολλά χρόνια ήταν ο Gandhi. Δεν του άρεσε ο πόλεμος και παρότι η Ινδία είχε πολλά προβλήματα, προσπάθησε να τα λύσει με όπλο την αγάπη του στην ειρήνη, την δικαιοσύνη και την ισότητα. Οι άνθρωποι εκεί πίστεψαν σε αυτόν περιμένοντας να καταφέρει να οδηγήσει την Ινδία στην ανεξαρ-

τησία της. Θα ήθελα να ψάξετε και να βρείτε πληροφορίες και εικόνες σε σχέση με την Ινδία και τον Gandhi ώστε να γνωρίσουμε καλύτερα την πατρίδα του Maher, ζήτησε κλείνοντας την συζήτηση η κυρία.

Την επόμενη μέρα σχεδόν όλοι έφεραν κάποια σχετικά κείμενα και εικόνες. Ο Maher έφερε μικρά γλυκίσματα που είχε φτιάξει η μαμά του με μία συνταγή από την πατρίδα του.

Η κυρία τοποθέτησε όλα τα κείμενα μαζί με τις φωτογραφίες σε ένα μεγάλο πίνακα δίπλα στην έδρα της και κάλεσε τα παιδιά να μιλήσουν για τις πληροφορίες και τις εικόνες που έφεραν. Όσο μιλούσαν οι συμμαθητές μου εγώ δεν μπορούσα να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από μια εικόνα που μου προξενούσε το ίδιο συναίσθημα που ένιωθα κάθε φορά που κοιτούσα την μορφή ενός αγίου σε κάποιο ξωκλήσι.

Ήταν ένας άνδρας που καθόταν σταυροπόδι και κράταγε ένα νήμα που τύλιγε με την βοήθεια μιας ανέμης...

- ...και αυτός παιδιά είναι ο Gandhi! τόνισε δυνατά η δασκάλα δείχνοντας την εικόνα που τόση ώρα εγώ κοιτούσα επίμονα.

- Μα πως είναι δυνατόν ένας αρχηγός μιας τέτοιας τεράστιας χώρας να είναι ντυμένος τόσο φτωχικά;

- Την ανέμη τι την χρειαζόταν;

- Γιατί κάθεται κατάχαμα;

Οι ερωτήσεις από τα παιδιά έπεφταν σαν βροχή η μία μετά την άλλη.

- Πως γίνεται και μοιάζει περισσότερο με άγιο παρά με κάποιον από τους τόσους κυβερνήτες χωρών που έχουμε γνωρίσει στην Ιστορία; θέλησα να ρωτήσω εγώ αλλά η φωνή μου δεν έβγαινε...

Πέρασαν μέρες και ο Maher κλεινόταν όλο και πιο πολύ στον εαυτό του. Οι συμμαθητές μου τον κοιτούσαν ή του συμπεριφερόταν περίεργα ή στην καλύτερη περίπτωση τον αγνοούσαν!

Στα παιχνίδια τον άφηναν συνήθως απέξω ή ακόμα χειρότερα όταν τον καλούσαν να παίξει τον έκαναν επίτηδες να χάνει για να γελάνε μαζί του!

- Μα δεν έχει φταίξει ο Maher σε κάτι... σκεφτόμουν. Είναι κακό να έχει κανείς διαφορετική πατρίδα απ' αυτήν που ζει; αναρωτιόμουν.

Μια μέρα, έπειτα από ένα τέτοιο άσχημο παιχνίδι, πλησίασα τον Maher. Με κοίταξε με ένα βλέμμα ήρεμο, γαλήνιο, γεμάτο κατανόηση... σαν να ήθελε να πει: “Δε φταίτε εσείς... φταίω εγώ που είμαι διαφορετικός. Δε σας κρατάω κακία... κάποτε θα καταλάβετε..”.

...και καθώς με κοιτούσε, στο μυαλό μου έφερα την ιερή μορφή που είχα δει σε εκείνην την εικόνα από τη μακρινή Ινδία. Για μένα από τώρα και στο εξής θα ήταν ο μικρός Gandhi. Αυτό το όνομα του ταίριαζε!

- Θα σε πείραζε αν σε έλεγα μικρό Gandhi; ρώτησα δειλά. Εκείνος κούνησε τους ώμους αδιάφορα.

- Θέλεις κάποιο απόγευμα να έρθεις σπίτι μου να παίξουμε; ρώτησα χωρίς να το πολυσκεφτώ.

Το βλέμμα του καρφώθηκε πάνω μου γεμάτο απορία!

- Θέλεις; επέμεινα.

Αυτή τη φορά κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

Την ίδια μέρα, επιστρέφοντας στο σπίτι, ρώτησα τους γονείς μου αν θα με άφηναν να καλέσω τον μικρό Gandhi κάποιο απόγευμα σπίτι μας. Ευτυχώς οι γονείς μου δεν είχαν καμία αντίρρηση. Άλλωστε μου είχαν απόλυτη εμπιστοσύνη.

Ήξεραν πως όταν τους ζήτηγα οτιδήποτε το είχα σκεφτεί προηγουμένως αρκετά καλά!

Έτσι την επόμενη μέρα ζήτησα από την κυρία να μιλήσει στους γονείς του μικρού Gandhi. Εκείνοι δέχτηκαν με χαρά να τον φέρουν την επόμενη μέρα στο σπίτι μου, όπως ζήτησα. Η κυρία τους έδωσε την διεύθυνση και τους εξήγησε πως θα έβρισκαν εύκολα το σπίτι μου.

Περίμενα με αγωνία το απόγευμα της επόμενης μέρας! Όταν άκουσα το κουδούνι και άνοιξα την πόρτα, είδα έναν κύριο σχεδόν ηλικιωμένο να κρατάει σφιχτά από το χέρι τον μικρό Gandhi. Στο βλέμμα του διέκρινα μια διστακτικότητα, ανάμικτη με χαρά. Ο μπαμπάς του μας χαιρέτησε έτσι όπως χαιρετάνε στην πατρίδα τους και έδειξε με ένα παρατεταμένο σκύψιμο του κεφαλιού του πόση ευγνωμοσύνη ένιωθε. Θα ερχόταν σε δύο ώρες να τον πάρει, συμφώνησαν με τον μπαμπά μου.

Όταν μείναμε μόνοι μας με έπιασε αμηχανία. Δεν ήξερα τι να κάνω και τι να πω. Στη σκέψη μου ήρθε η εικόνα του Gandhi με την ανέμη, που μας είχε δείξει η δασκάλα... και μία λάμψη φώτισε το μυαλό μου.

- Αυτό είναι! Θα τον πάω να δει την ανέμη της γιαγιάς στην αποθήκη! Έτσι ίσως νιώσει πιο άνετα! σκέφτηκα.

Σκέφτηκα ακόμα πως θα ένιωθε κι εκείνος πιο όμορφα αν καταλάβαινε πως ανάμεσα στις δύο χώρες (την πατρίδα που άφησε πίσω του και την πατρίδα που βρήκε εδώ) υπάρχουν ομοιότητες. Κάποια πράγματα από το παρελθόν και κάποια σημερινά πράγματα ίσως είναι τα ίδια. Και να.... ένα κειμήλιο της δική μου γιαγιάς θυμίζει εκείνον τον “παράξενο παππού” που η δασκάλα μας είχε πει πως τον έλεγαν Gandhi.

Του ζήτησα να με ακολουθήσει και γρήγορα χωθήκαμε μέσα στην αποθήκη. Εκεί μας περίμενε ο θησαυρός της γιαγιάς! Όχι μόνο η ανέμη που ήθελα να δείξω στον μικρό Gandhi, αλλά και μια ολόκληρη ξύλινη κατασκευή...σα σπίτι! Η γιαγιά μου, που ζει ακόμα, μου έχει πει ότι εκεί καθόταν και “ύφαινε”, δηλαδή έφτιαχνε όλα τα ρούχα που χρειαζόταν για το σπίτι καθώς και ολόκληρη την προίκα της.

Πέρασαν τα χρόνια και σιγά σιγά σταμάτησε να υφαίνει! Ίσως επειδή γέρασε πια, ίσως επειδή νιώθει ότι οι νέοι δεν προτιμούν πια αυτά που εκείνη ύφαινε με τόσο κόπο. Όμως φύλαξε με ευλάβεια όλον της το θησαυρό στην αποθήκη και

είμαι σίγουρη πως θα ονειρευόταν να τον πάρει μαζί της φεύγοντας απ’ αυτόν τον κόσμο... Όταν ο μικρός Gandhi βρέθηκε εκεί, διέκρινε μια λάμψη στα μάτια του.

- Στην πατρίδα μου η μαμά μου μού είχε δείξει πώς να υφαίνω. Δεν είναι δύσκολο! Είναι σα παιχνίδι! Εσείς γιατί δεν υφαίνετε;

Δεν ήξερα τι να του απαντήσω...ότι προτιμάμε αυτά που φτιάχνουν τα εργοστάσια, ότι προτιμάμε αυτά που πουλάνε στα κινέζικα μαγαζιά;

- Αν το φτιάξετε (το ξύλινο σπιτάκι εννοούσε) μπορώ να σου δείξω...θα δεις...θα σου αρέσει!

Έπειτα έπαιρνε ένα-ένα αντικείμενο, μου το έδειχνε και μου μιλάγε γι’ αυτό με ενθουσιασμό. Τέλος, πήρε μερικά χρωματιστά νήματα που βρήκε σε ένα καλάθι και μου έφτιαξε ένα πολύχρωμο βραχιολάκι!

Οι δύο ώρες πέρασαν πολύ γρήγορα, μέσα σε ένα πανηγύρι χαράς και δημιουργίας. Όταν έφυγε, άφησε πίσω του ένα όνειρο για μένα! Να ζητήσω από τη γιαγιά μου να ξαναζωντανέψει τον αργαλειό της και να μου δείξει να υφαίνω.

Η γιαγιά στην αρχή ξαφνιασθηκε και έχασε τα λόγια της. Όμως σιγά σιγά άρχισε να μοιράζεται μαζί μου τον ίδιο ενθουσιασμό. Σα να ζωντάνεψε κι εκείνη ξανά!

Φώναξε έναν κύριο που ήρθε και πήρε τον αργαλειό. Σε λίγες μέρες τον έφερε πίσω σαν καινούριο! Πήρε μια βδομάδα για να είναι πια έτοιμος να υφάνει....

Η γιαγιά κάθε απόγευμα με φώναζε για λίγο, μετά τα μαθήματα μου, και μου έδειχνε πώς να υφάνω! Κάθε μέρα όλο και περισσότερο λαχταρούσα να βρεθώ στον αργαλειό... να βρεθώ μέσα στα υπέροχα χρώματα και σχέδια που ξετυλίγονταν μαγικά μπροστά μου. Ένιωθα ότι είχα τη δύναμη να δίνω εγώ κάθε φορά τη μαγική διάσταση σε ότι έφτιαχνα. Όταν καθόμουν στον αργαλειό, ένιωθα ότι ήμουν κυρίαρχη στον κόσμο των χρωμάτων και των σχεδίων, κυρίαρχη του κόσμου όλου! Όταν μάλιστα καμιά φορά τέλειωνα κάποιο λεπτό ύφασμα, το τύλιγα πάνω μου και ένιωθα πραγματική βασίλισσα!!!

Η ξερα πια τι ήθελα να γίνω όταν μεγαλώσω!!! Θα έφτιαχνα υπέροχα ρούχα στον αργαλειό για όλες τις γυναίκες του κόσμου... για να νιώθουν όλες βασίλισσες όπως εγώ!

Τα χρόνια κυλούσαν.... και δεν άργησε εκείνη η ώρα που βρέθηκα, 20 χρονών πια, σε μία σχολή υψηλής ραπτικής. Όμως η εκπαίδευση μου στην Ελλάδα μου φάνηκε πολύ λίγη... Έφυγα με υποτροφία στην Αγγλία. Εκεί επέλεξα να κάνω ειδίκευση στα παραδοσιακά μοτίβα και παραστάσεις στις περίτεχνες γυναικείες φορεσιές άλλων χωρών του κόσμου. Αυτός ήταν και ο λόγος που ταξίδεψα και στην Ινδία: για να μελετήσω την παράδοση που ακόμα διατηρούσαν στον τρόπο που ντύνονταν οι γυναίκες εκεί.

Όταν μετά από 10 χρόνια επέστρεψα στην Ελλάδα, θέλησα να ξεκινήσω να φτιάχνω ρούχα με τη δική μου ταυτότητα πια. Είχα ήδη στο μυαλό μου το όνομα που θα ήθελα να έχουν τα ρούχα που θα δημιουργούσα: ΠΗΝΕΛΟΠΗ GANDHI. Το δικό μου και του αγοριού εκείνου από την Ινδία που χάρη σε αυτόν κάθισα στον αργαλειό πριν από πολλά χρόνια!

Κάπως έτσι, στην πρώτη επίδειξη μόδας, στο βάθος του φωτεινού διαδρόμου, όπου με χάρη περπατούσαν κοπέλες από όλη την Κρήτη, δύο λέξεις κυριαρχούσαν:

ΠΗΝΕΛΟΠΗ GANDHI

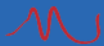
Πέρασαν χρόνια και η επωνυμία έγινε αλυσίδα καταστημάτων στις μεγαλύτερες πόλεις της Ελλάδας και στα μεγαλύτερα αεροδρόμια του κόσμου. Το όνειρο μου είναι να φτάσει το όνομα ΠΗΝΕΛΟΠΗ GANDHI σε κάθε γωνιά του κόσμου: Για να γνωρίσει όλος ο κόσμος τη χάρη που είχαν οι κρητικοπούλες από την εποχή του Μίνωα ντυμένες με τα υπέροχα μοτίβα της υφαντικής τέχνης

— μια τέχνη που θα παλέψω
να μην χαθεί
στο πέρασμα του χρόνου

ΠΗΝΕΛΟΠΗ
GANDHI
mission

Πανεπιστήμιο Των Ορέων

<http://www.panoreon.gr/>
panoreon@panoreon.gr
2810396444

Kriti